

[Lenger]

fængslets psykiater har ført med den pågældende klient?»

Begrundelse

Spørgsmålet drejer sig om den situation, hvor ministeren klart betinger en benådning af to forhold, dels anmærkningsfrit forløb af udgange, dels, at den pågældende fange antages at være ufarlig eller i det mindste lige så lidt farlig som andre mennesker. Det siger sig selv, at en advokat under sådanne vilkår vil koncentrere benådningens ansøgningen om netop de to forhold, der på forhånd er udpeget som helt afgørende.

Imidlertid har en sådan advokat som udgangspunkt ikke nogen adgang til at se rapporter over de gennemførte udgange og de erklæringer/referater af samtaler, som klienten har ført med fængslets psykiater. Han har således heller ikke nogen mulighed for enten at henvise til positive passager heri eller forklare negative passager, såfremt sådanne måtte findes. I virkeligheden spiller han med blind makker. Dette skyldes, at sager i strafferetsplejen er undtaget fra offentlighedslovens aktindsigt. På den anden side er der heller intet til hinder for, at direktoratet for kriminalforsorgen eller ministeren alligevel beslutter at give en advokat indsigt i sådanne sagsakter. Herfor kunne tale, at disse akter er af større betydning end sædvanligt, når ministeren selv har givet dem en helt afgørende vægt i den endelige bedømmelse. Med spørgsmålet ønskes oplyst, om ministeren mener, at en advokat under disse forhold vil kunne udforme en benådningens ansøgning på betryggende vis. For en ordens skyld skal det præciseres, at spørgsmålet altså ikke drejer sig om, hvad der står i offentlighedslovens § 6, stk. 1, som er spørgeren fuldt ud bekendt. Spørgsmålet drejer sig heller ikke om, hvorvidt ministeren er i sin gode ret til at nægte aktindsigt, idet dette ikke benægtes af spørgeren.

Svar (7/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Spørgsmålet om en advokats adgang til oplysninger af den art, som omhandles i spørgsmålet, har i en konkret sag i slutningen af 1985 været forelagt folketingets ombudsmand. I den konkrete sag fandt ombuds-

manden ikke anledning til at kritisere, at justitsministeriet, direktoratet for kriminalforsorgen, ikke havde fundet grundlag for at give adgang til de omhandlede oplysninger. Uanset den generelle bestemmelse i den gældende offentlighedslovs § 6, stk. 1, hvorefter adgangen til oplysninger ikke omfatter sager inden for strafferetsplejen, havde direktoratet for kriminalforsorgen i den konkrete sag foretaget en konkret vurdering. Folketingets ombudsmand udbad sig under henvisning til § 9, stk. 3, i den nu vedtagne forvaltningslov en nærmere redegørelse for direktoratets konkrete vurdering. Direktoratets redegørelse gav ikke ombudsmanden anledning til bemærkninger.

Mere generelt kan jeg tilføje, at justitsministeriet, direktoratet for kriminalforsorgen, i almindelighed ikke vil modsætte sig, at advokater i forbindelse med behandlingen af deres klients forhold har adgang til oplysninger vedrørende klientens forhold under straffuldbyrdelsen. Som den konkrete sag illustrerer, vil der imidlertid forekomme tilfælde, hvor hensyn til den igangværende straffuldbyrdelse taler imod, at der gives en sådan adgang.

Spm. nr. S 467

Til *udenrigsministeren* (30/12 85) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvornår ministeriet gav grønt lys for udleveringen af Ahmed Wehbe til Libanon, samt om accepten heraf straks eller eventuelt først på et senere tidspunkt var ledsaget af en anmodning om retsforfølgning i Libanon?»

Begrundelse

Det har givet anledning til en del offentlig debat, at Ritzaus Bureau har skrevet, at Ahmed Wehbe allerede var i Libanon, da Danmark gjorde accepten af hans udlevering betinget af retsforfølgning i Libanon.

Spørgeren ønsker derfor oplyst datoen for denne danske accept samt oplyst datoen for, at udleveringen blev gjort betinget.

Svar (8/1 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Den 18. februar 1985 anmodede Libanons ambassade i Stockholm om, at Danmark vil-